

Uchwała Nr 120/2015
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
z dnia 15 stycznia 2015 r.

dotycząca projektu rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych

Po rozpatrzeniu na wniosek Ministra Edukacji Narodowej z dnia 15 grudnia 2014 r. (pismo DZSE.WSPE.0211.2.2014.BM), projektu rozporządzenia w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych, stosownie do art. 45 ust.3 pkt. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572 ze zm.), Rada Główna uchwała, co następuje.

Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego pozytywnie opiniuje przedstawiony projekt rozporządzenia, które aktualizuje i porządkuje tryb wydawania orzeczeń i opinii przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych.

Jednocześnie Rada Główna zgłasza następujące uwagi:

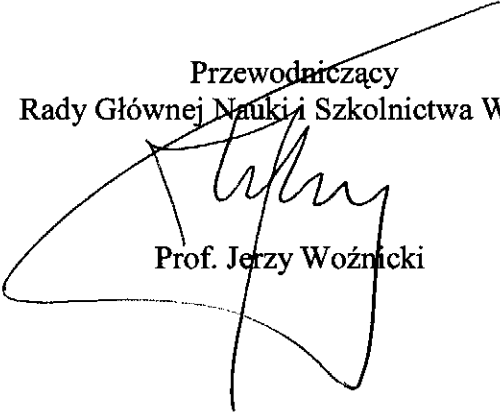
1. Po raz kolejny w rozporządzeniu MEN występuje określenie „upośledzenie umysłowe” stygmatyzujące ucznia z niepełnosprawnością intelektualną. Proponujemy podjęcie jak najszybszych działań w kierunku zmian w ustawie z tak, aby nastąpiły konieczne zmiany nazewnictwa. Aktualnie obowiązujące nazewnictwo stosowane na całym świecie, nie zawiera pejoratywnego pojęcia „upośledzenie umysłowe”. Ma to wyraz chociażby w klasyfikacji DSM V opublikowanej w maju 2013r.
2. W § 2. i kolejnych pojawia się pojęcie „opinia”. W rozporządzeniu opinia definiowana jest jako dokument o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju. To bardzo zawęża charakter i specyfikę tego dokumentu do jednej tylko grupy dzieci – najmłodszych. Do tej pory opinia była pierwszym dokumentem sygnalizującym nieprawidłowości w rozwoju dzieci. Trzeba pamiętać, że te nieprawidłowości mogą ujawnić się znacznie później niż w okresie uznawanych jako wczesne wspomaganie rozwoju. Tym samym zostają pominięte dzieci starsze, które wymagają obserwacji i wstępnej terapii, a dopiero po pewnym okresie czasu (do tej pory był to okres jednego roku) podejmuje się decyzje w formie orzeczenia. Ten zapis budzi niepokój, bo jakim działaniom zostaną objęte dzieci starsze? Mogą to być dzieci np.: z rodzin niewydolnych społecznie, zaniedbane środowiskowo i tym samym wymagające opieki w postaci działań reedukacyjnych. Te działania powinny być opisane w dokumencie, który do tej pory miała charakter opinii a nie orzeczenia.
3. W §6 ust. 1 jako wnioskodawców wymieniono jedynie rodziców dziecka lub pełnoletniego ucznia. Wydaje się, iż zdecydowanie lepszym określeniem w pkt. 1 byłoby: „rodziców lub opiekunów prawnych dziecka, ucznia lub uczestnika zajęć”. Wskazanie jest również doprecyzowanie, czy wnioskodawcą powinni być oboje rodzice (opiekunowie prawni) czy też wystarczy jedno z nich. Przy uwzględnieniu tej uwagi konieczne byłoby także skorygowanie określenia wnioskodawcy występującego w §2 pkt. 7.
4. W §7 ust. 4 wskazane jest wymienienie jeszcze jednej grupy dzieci i młodzieży wymagającej kształcenia specjalnego, tj. dzieci i młodzieży z chorobami przewlekłymi. To ważne uwzględniając chociażby niezwykle zindywidualizowane, specjalne, potrzeby

uczniów chorujących na epilepsję lekooporną. Problem ten dotyczy także dużej grupy dzieci z chorobami psychicznymi, które nie są objęte opieką w sposób należyty do ich rosnących potrzeb.

5. Wydaje się, że terminy określone w §11 ust. 2 oraz w §12 są zbyt krótkie i sugerowane jest ich wydłużenie do 14 dni.
6. Zapis §25 ust. 1 można znacznie uprościć przez wykorzystanie definicji „dyrektora” wprowadzonej w §2 pkt. 8.

Uchwałę otrzymuje Minister Edukacji Narodowej oraz Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Przewodniczący
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Prof. Jerzy Woźnicki